

ЕВРОПА КАКВИ Ш САКАМЕ

Постојани координации и консултации на македонскиот државен врв околу името. Постојано состаноци за изградување истороден заеднички став, креирање на стратегија за да се порази грчкиот национализам и шовинизам. И повторно расцеп, јаз, длабини, суети, инает... Одамна е нарушено заедништвото на политичките структури во земјава кога се во прашање стратешките чекори за зачувување на името и на идентитетот.

Колку повеќе се продолжува со преговарањето, уште толку повеќе навлегуваме во зоната на амбисот.

Постојаните попуштања и повици дека мораме да смениме нешто од досегашната тактика, е навестување дека Македонија повторно ќе мора да биде таа која ќе потклекне пред моќта на Грција. Еве деновиве видовме нова отстапка. Откако Атина го повика Нимиц да ѝ разјасни кој е преговарачот од македонска страна, бидејќи имало двајца, па тоа создавало забуна, Црвенковски веднаш експресно, без да го извести Никола Димитров, го отповика од функцијата преговарач. Избрзано.

Несвојствено за демократски заедници. Грција

тоа го сфаќа како уште еден позитивен чекор за нејзината дипломатска доктрина кон Македонија, бидејќи притисокот и барањата кои ги бара од северниот сосед вродуваат со плод. Доколку се има предвид фактот дека сите отстапки досега ги има направено македонската страна, почнувајќи од промената на името за влез во ООН, потоа знамето и Уставот, зошто сега би било поинаку? Кога некој е склон кон попуштање, спротивната страна постојано ќе ја применува таа стратегија на притисоци без крај.

Еве, полека но сигурно дел од извршната власт во државата и опозицијата ја напуштаат и двојната формула како разумно решение за името. Конечно покажаа дека "кичмата" навистина ќе ја свиткаат. Доколку тоа стане официјална државна консензуална политика, тогаш нема да биде далеку времето кога противникот со силен удар ќе се обиде да ни го скрши 'рбетниот столб. На нивната наивност и неукост им нема крај.

Постојаното "дрндање" на веќе познати, истрошени и неупотребливи фрази и флоскули, не само што ја збунува, туку и ја разгневи јавноста. Но, нејзиниот суд, судот на народот знае да биде ем најжесток, ем најправеден.

Македонија е во сериозна консензуална криза околу спорот со името. Битката меѓу двете струи на левицата и на десницата е развиена до степен на крајна нетрпеливост и непомирливост. Донесувањето на блиц потези само од инает, многу пати скапо ја чинеле државата, но и натаму се практикува како модел за да се оневозможи партискиот противник да постигне позадоволителни резултати од ривалот.

Поигрувањето со националните и со државните интереси е најголемото зло кое може да ја снајде една нација. Сега тоа најмалку ѝ е потребно на македонската држава. Курсот кој се држеше сите овие години и кој даде навистина завидни резултати, непоколебливо треба и мора да се задржи. Не смеат да станат залудно оние 125 признанија на нашето уставно име, не смее да се наруши угледот на македонскиот народ дека и покрај сите ембарга, пречки и уцени, доследно опстојал на ставот дека нема попуштање пред узурпаторот на меѓународното право и човековите права и слободи.

Македонија без размислување треба да ја продолжи борбата за докажување на сопствената вистина пред светот, да ја продолжи битката за разоткривање и уништување на грчката пропаганда, која сее лаги и омраза повеќе од петнаесет години.

Не смее да се дозволи внатрешно-партиските поделби во државата да ѝ послужат на Грција како алиби дека Македонија не е конструктивната страна, дека ние сме тие кои спроведуваме опструкциони процеси, а тие се посветените и докажаните. Од секој промил од македонските грешки Грците создаваат пропагандни трикови, со кои меѓународната заедница повторно ќе покаже со прст кон нашето политичко и дипломатско општење.

Спротивно од тоа, кога јужните соседи ќе ја направат највалканата работа која може да произведе дури и воен судир меѓу две земји, како што беше случајот со воената парада во

Пишува: Мишко ТАЛЕСКИ

НЕ НÈ САКА ВАКВИ ТО СМЕ, НИТУ НИЕ ЈА ТАКВА КАКВА ШТО Е!

ПРОМЕНА НА СТРАТЕШКИОТ КУРС

Црвенковски призна дека Привремената спогодба со Грција е вон сила, го смени Димитров од преговарачката позиција за името, со што на индиректен начин претседателот се повлече од преговорите, а одамна ја напушти и двојната формула за праведно решение за проблемот... Овие моменти ја видоизменуваат положбата на Македонија, како во однос на Грција, така и во однос на оној дел од меѓународната заедница, кој беше заинтересиран за изнаоѓање решение. Доколку на сè ова се додаде и победата на Барак Обама на претседателските избори во Америка, тогаш е јасно дека процесот влегува во една сосема поинаква фаза од досегашните.

Доколку Привремената спогодба практично повеќе не постои, тогаш преговорите за името престануваат, затоа што страните дејствувале опструкциски на нејзината примена. Доколку двојната формула повеќе не е македонскиот адут, тогаш секое продолжување на разговорите со Атина, со цел изнаоѓање заемно прифатливо решение, ќе значи задолжителна промена на нашето уставно име. Доколку сме против таква промена, во тој случај понатамошни преговори и не смее да има. Од друга страна, пак, доколку Обама ги задржи прогрчките позиции во однос на Македонија, тогаш стратешкиот курс на државата под итно мора да се менува. Тоа треба да почне уште сега. Основа за такво размислување даваат досегашните чекори, кои ги имаат преземено новиот американски претседател и неговиот заменик Бајден.

Солун, тогаш тоа или не знаеме доволно да го искористиме или само делумно ќе го претвориме во позитивен бод на нашето салдо.

Тешки времиња доаѓаат. Тоа ги признаа речиси сите државни раководители во законодавната и извршната власт. Додека сите грабаат напред, ние како да сме заковани во средновековието, и одново, по којзнае кој пат,

на белосветските јаничари ќе им го докажуваме она што стотици пати сме им го докажале - дека сме Македонци, дека зборуваме на македонски јазик, дека пееме македонски песни, играме македонски ора, се поклонуваме пред македонска историја. Истите тие сè знаат, знаат кои сме ние Македонците, знаат кои се тие Грците, знаат кој ја зборува вистината, а кој лаже.

Но, повторно дискриминаторите се во предност. Во предност се затоа што дома се обединети, затоа што сите политички елити од кои е составена и грчката власт и грчката опозиција, непоколебливо стојат на своите позиции дека не треба да ни се попусти ниту милиметар. Зарем тој национализам нас нè разедини? Зарем континуираниот притисок на Грција, кој има цел да ги амортизира нашата издржливост и кондиција, почнува да дава резултати?

Не сакам да верувам дека некој од домашните политичари или дипломати почнал да потклекнува и да се подвиткува на грчката тактичка игра. Доколку веќе таквите, и сличните како нив, не можат да продолжат на промакедонскиот курс, тогаш најлесното и наједноставното нешто што можат да го направат е да се повлечат од политичката сцена и да ги остават оние со посилни нерви да ја туркаат работата по стариот колосек. На тој начин, историјата повеќе ќе ги цени и ќе ги почитува, отколку да ги заведе на спикот на одродници со правењето непромислени и антидржавни чекори.

ПОСАКУВА ЛИ ЕВРОПА НОВ ЈЕРГ ХАЈДЕР?

Еднаш засекогаш треба да се знае. Во Бугарија живеат бугарски граѓани, во Турција турски граѓани, во Србија српски граѓани. Поради тоа, се поставени границите. Поради тоа постојат државите. Кој се чувствува како Бугарин добро, кој се чувствува поинаку треба да си оди во сопствената држава. Овие зборови деновиве ги изговори Бојко Борисов, претседател на партијата БЕРБ во Бугарија, инаку политичар со најголеми шанси за победа на изборите во 2009 година и со тоа можност да стане нов премиер на бугарската држава. Дали ваквиот националистички испад е својствен за земјачленка на НАТО и на ЕУ? До кога Европа ќе бара раска во окото на оној

помалиот, на оној кој се бори да стане дел од семејството, а во сопственото око не ја гледа гредата, која ѝ се испречила на зеницата?

Европа е во тотален хаос. Нејзиниот просперитет, прогрес и опстојување се доведени во прашање доколку таа не стави крај на иредентистичките и романтичарските политики на дел од земјите кои се нејзин дел. Грција, Бугарија, солидарноста искажана од Франција за грчкиот шовинизам... се само дел од модерните облици на националистичката политика кон другите балкански и европски земји, во средновековен манир.

И повторно никој од Брисел не реагира. Никој не собра храброст рето-

"ШЧО НАПРАИФМЕ И ШЧО ТРЕБИТ ДА ПРАИМЕ"?

Проблемот околу името, кој не е дел од европските услови кои треба да ги исполни Македонија, одамна ја задушува земјата. Кога зборуваме за тоа да се расправа дали народот како народ и јазикот ќе биде признат како македонски или тоа, како што некои би сакале, би бил јазик на Република Северна Македонија - тоа е нешто што ги надминува нормалните рационални рамки и што не е можно да се прифати во европските стандарди.

Јелко Кацин, словенечки европарламентарец

Наместо да утврди стратегија за државното име, Собранието утврди потврда од стратегија која не ја утврди и разликата за државното име неосновано ја преиначи во спор кој не постои.

Светскиот македонски конгрес поднесе иницијатива за резолуција за државното име Македонија, која е израз на конзистентноста на државната стратегија на македонскиот Парламент од 1990 година. Жално е што пратениците заборавија на одлуката од Референдумот од 8 септември 1991 година, кога апсолутно мнозинство од граѓаните и народот одлучија за самостојна и суверена држава Македонија, што е задолжителна за нив.

Тодор Петров

рички да му се спротивстави на потенцијалниот премиер на Бугарија. Иако е дел од европското друштво, Софија повторно пропагира фашистичка идеологија, слично како и нејзините предци од периодот на Втората светска војна. Доктрините за етнички чисти држави земаат замав кај оние држави, кои севкупната своја блиска и подалечна историја ја темелеле врз принципите на истребување на етничките групи кои се различни од грчката, односно бугарската.

Борисов повика на доброволно заминување на Турците и на Македонците од Бугарија или на нивна депортација? Тоа ли ќе биде платформата врз основа на која ќе се обиде да ги добие изборите?

Солана, Баросо и Шефер треба јасно да одговорат на прашањето дали на Европа ѝ е потребен нов Јерг Хајдер? Хајдер во Бугарија, Хајдер во Грција. Зошто истите тие европски современици остро реагираа на ставовите на поранешниот ултрадесничарски австриски премиер, а сега молчат кога речиси истото го слушаат од Караманлис или од Борисов? Можеби овие не

се толку блиску до нивните граници, па не претставуваат опасност за Франција, Германија или за Велика Британија? Тоа е класичен пример за европско лицемерство.

Едноставно, денешна Европа ги изгуби сите цивилизациски и демократски придобивки, кои своевремено како вредност и стандард ги имаше поставено Роберт Шуман. Европа не знае или не сака да го скроти национал-социјалистичкиот изблик на поедини земји. Не може или не сака да ги припитоми, да ги скроти, да ги санкционира...

Да, тие се земји-членки и можат да прават што сакаат, а ние сме во чекалницата и треба само да молчине и да се подвитуваме на нивните удари со камшикот. Така неодамна ни порача господинот Шефер. Срам за европската демократија.

Без преиспитување и самокритичност Европа тоне во сопствениот безизлез. Обидот Европската унија да биде поактивна на меѓународната сцена стануваонеоправдлив кога ќе се согледаат сите девијации низ кои поминува нејзината структура.